

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 6771/16
09.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Лакићевић, председника већа, судије Јасмине Стаменковић и судије Татјане Влаисављевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ... "... " АА предузетник ..., ..., кога заступа Мирослав Лотина, адвокат из Новог Сада, Радничка бр. 12, против тужених 1. АСТА ДОО Нови Сад, Ђорђа Зличића 32, кога заступа Никола Стеванић, адвокат из Новог Сада, 2. НЕТА LEASING ДОО Београд, Булевар Михајла Пупина 115г, кога заступа Душан Лакић, адвокат из Београда и 3. АСТА GROUP ДОО Нови Сад, Ђорђа Зличића 32, кога заступа Никола Стеванић, адвокат из Новог Сада, ради дуга-вредност предмета спора 15.000,00 евра, по противтужби ради предаје ствари-вредност 500.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду 3 П. бр. 1084/2013 од 28.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

1. ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду 3 П. бр. 1084/2013 од 28.06.2016. године у ставу II изреке, у делу става III изреке којим је одбијен захтев тужиоца да се друготужени и трећетужени солидарно обавезу да плате 10.999,10 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан плаћања са законском затезном каматом од 28.06.2016. године до исплате, као и у ставовима V и VI изреке.

2. УКИДА СЕ наведена пресуда у ставу III изреке у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се првотужени обавезу на плаћање 10.999,10 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан плаћања са законском затезном каматом од 28.06.2016. године до исплате, као и у ставу VII изреке и у том делу предмет враћа првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Образложење

Првостепеном пресудом под означеним бројем у ставу I изреке тужени првог реда је обавезан да тужиоцу плати 4.000,90 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 28.06.2016. године до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се друго и трећетужени солидарно са првотуженим обавезу на плаћање износа наведеног у ставу I изреке. Ставом III изреке одбијен је захтев тужиоца да се прво, друго и трећетужени солидарно обавезу на исплату 10.999,10 евра у динарској противвредности са каматом.

Ставом IV изреке констатовано је да је противтужба туженог другог реда повучена. Ставом V изреке тужилац је обавезан да туженом другог реда плати 53.300,00 динара на име трошкова поступка, а ставом VI изреке тужилац је обавезан да туженом трећег реда плати 68.650,00 динара на име трошкова парничног поступка. Ставом VII изреке тужени првог реда је обавезан да тужиоцу плати 773,75 динара на име трошкова поступка.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду у ставовима II, III, V, VI и VII изреке из свих законом предвиђених разлога. Истиче да је чињенично стање остало непотпуно утврђено, а да су поједине чињенице погрешно утврђене. Наводи да је туженом другог реда било познато да је закључен уговор између тужиоца и првотуженог, што произлази из чињенице да је давао сагласност за управљање возилом и у иностранству. Сматра да је друготужени који је раскинуо уговор са трећетуженим пропусти да тужиоца обавести о овом раскиду уговора, те да је погрешно примењено материјално право с обзиром да је права правна природа уговора закљученог између тужиоца и туженог првог реда уговор о лизингу, а не уговор о закупу. Указује и на повреде поступка, посебно на повреду из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Предлаже да се пресуда преиначи и усвоји тужбени захтев тужиоца у односу на све тужене и да се они обавежу на плаћање трошкова првостепеног и другостепеног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

У поступку доношења првостепене пресуде у делу одлуке у односу на туженог другог и трећег реда није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни из члана 374. став 2. тачка 12. овог закона на коју се жалбом тужиоца без основа указује.

Према чињеничном стању које је првостепени суд утврдио до закључења главне расправе, тужилац је тужбом тражио да се у односу на прво, друго и трећетуженог утврди да је тужилац стекао право својине на путничком возилу марке Opel Meriva са ознакама идентификације као у тужби те да се тужилац овласти да на основу пресуде и без сагласности тужених може возило регистровати као своје власништво.

Тужени првог и трећег реда су истакли приговор недостатка пасивне легитимације, а посебно је тужени трећег реда истакао да није био у било каквом облигационом односу са тужиоцем. Тужени другог реда поднео је противтужбу са захтевом за предају предметног путничког возила. Након укидања решења којим је противтужба одбачена, односно којим је жалба друготуженог одбачена као неблагоприятна, тужилац је навео да је дошло до принудног одузимања предметне ствари, те да с обзиром на то преиначава тужбу у поднеску од 17.03.2015. године. Наводећи да више није у поседу возила истакао је захтев за исплату износа од 15.000,00 еура у динарској противвредности наводећи да се тај износ састоји из 30 месечних рата од по 260,85 еура што укупно износи 7.825,50 еура, износа од 200,90 еура плаћених туженом првог реда на име манипулативних трошкова, износа од 3.800,00 еура плаћених од стране тужиоца туженом првог реда приликом закључења уговора и на име накнаде штете 3.175,50 еура због немогућности коришћења возила и ускраћивања права на откуп истог.

Тужени другог реда повукао је противтужбу с обзиром на тачност навода да је извршено одузимање возила.

Првостепени суд оцењујући изведене доказе, посебно налаз и мишљење вештака економске струке којим је утврђено које износе је тужилац по уговору о пословном закупу закљученим са првотуженим исплатио првотуженом, а то су износи

од 200,90 еура на име манипулативних трошкова, 3.800,00 еура на име депозита, 7.825,50 еура на име закупнина, односно рата по уговору о пословном закупу, делимично усваја тужбени захтев у односу на првотуженог ставом I изреке која се жалбом не побија, а делимично одбија у односу на првотуженог. У целини одбија захтев тужиоца у односу на тужене другог и трећег реда.

Правилно је првостепени суд одбио захтев тужиоца за обавезивање туженог другог и трећег реда на исплату траженог новчаног износа. Правилно првостепени суд закључује да тужилац није доказао у каквом је материјалноправном односу био са друготуженим и трећетуженим. Између друготуженог и трећетуженог закључен је уговор о финансијском лизингу, а тужилац ни са једним од ова два тужена није био у било каквом уговорном односу нити је овим лицима вршио било какве уплате, што је утврђено налазом и мишљењем вештака.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да одговорност за уплате извршене од стране тужиоца туженом првог реда на страни друготуженог произлази из чињенице да се сагласио са управљањем возилом у иностранству. Приликом преиначења тужбе истицањем новчаног потраживања тужилац ни у поднеску ни до закључења главне расправе уопште није навео из којих чињеница произлази одговорност друготуженог и трећетуженог. Зато је одлука првостепеног суда правилна, па је на основу члана 390. Закона о парничном поступку у том делу одлука првостепеног суда потврђена заједно са одлуком о трошковима јер су друго и трећетужени у спору успели, па им сагласно члану 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку припадају трошкови који су били нужни и оправдани, а обрачунати су правилном применом Таксене и Адвокатске тарифе.

Међутим, у делу одлуке о делимичном одбијању захтева у односу на првотуженог, одлука првостепеног суда је нејасна и неразумљива и захваћена повредом из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се жалбом тужиоца основано указује. Првостепени суд сматра да тужилац нема право на враћање износа закупнина исплаћених по уговору о пословном закупу закључених са првотуженим.

За сада се овакво становиште првостепеног суда не може са сигурношћу испитати јер претходно питање за одлучивање о захтеву за исплату новчаног износа зависи од пуноважности уговора закљученог између првотуженог и тужиоца, о чему првостепени суд не даје било какве разлоге.

Чланом 567. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о закупу закуподавац обавезује да преда одређену ствар закупцу на употребу, а купац се обавезује да му за то плаћа одређену закупнину. Из наведене одредбе произлази да је предмет уговора о закупу пренос права употребе. Према основном правилу да нико не може пренети више права него што га сам има, првостепени суд не даје образложење из чега је произлазило овлашћење првотуженог да предметно возило преда тужиоцу на употребу и за то наплаћује закупнину код чињенице да уговор о финансијском лизингу са друготуженим као даваоцем лизинга није закључио првотужени, већ трећетужени коме је возило предато на употребу и у односу на које се трећетужени обавезао према друготуженом да се у свако доба може проверити коришћење возила у складу са одредбама уговора. Ако лице које се легитимисало као закуподавац по уговору о пословном закупу заправо није имало право употребе, па га стога није ни другом лицу могло пренети, није јасно због чега би имало право да захтева плаћање накнаде за употребу те ствари а би због тога био неоснован захтев тужиоца за враћање износа плаћеног на име закупнине. Тачно је да уговор о закупу не мора закључити власник ствари у својству закуподавца. То међутим не значи да лице које се легитимише као закуподавац и које даје ствар на употребу не мора имати право

на употребу те ствари. Мора имати ово право јер је суштина уговора о закупу да се право преноси другом лицу на одређено или на неодређено време уз плаћање закупнине као накнаде за ту употребу.

Из наведених разлога, на основу члана 391. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде под 2, па ће у поновном поступку првостепени суд разјаснити све чињенице које су битне за одлучивање о преосталом делу захтева тужиоца према првотуженом, те ће се у поступку спроведеном без битних повреда донети нова, законита и правилна одлука у којој ће бити дати јасни разлози о чињеницама које су битне за одлучивање. Одлучиће и о трошковима спора у поступку између тужиоца и првотуженог.

ЈС/СР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Лакићевић, с. р.

За тачност отправка